

Lípa na Buchlově

Na lesnatém kopci severozápadně od moravského města Buchlovice leží hrad Buchlov. V dávných dobách býval majetkem knížat moravských a králů českých. Před jeho branou je čtverhranný kámen upomínající na „lovecké právo“, jež se tu na hradě vykonávalo. Byl to soud, jemuž předsedal buchlovský purkrabí. S jedenácti přísedícími zde soudil přestupky spáchané v lesích a později také jiné zločiny. Pytláky a lesní škůdce odsuzoval i k smrti. Odsouzenec, vedený k popravě, si u čtverhranného kamene před branou směl naposled odpočinout a občerstvit se nápojem. Nad kamenem rozkládá větve košatá lípa.

Buchlovským loveckým právem byl kdysi odsouzen člověk, jenž neustále ujišťoval soudce o své nevině. Zapřísahal se, že nic, z čeho jej obviňují, nespáchal a pravý viník že ušel spravedlnosti. Ale soudcové po výslechu svědků nabyli přesvědčení o jeho vině a odsoudili jej k smrti. Když ho vedli na popravu a zastavili se u kamene před branou, klesl na kolena a úpěnlivě prosil, ať ho nevinného života nezbavují, ať se slitují nad ním i nad jeho ženou a dětmi, které byly zbaveny živitele. Soudcové však byli k jeho prosbám hluchí.

V té chvíli se ubíral k bráně nějaký muž, který nesl na rameni několik stromků, mladých lip, které měly být zasazeny na hradě. Když ho odsouzenec spatřil, prosil, aby mu splnili poslední přání a dovolili mu zasadit lipku u tohoto kamene. Když dostal povolení, vzal si lipku, motyku a lopatu a začal kopat jámu. Jakmile byl s kopáním hotov, zasadil lipku do dolíku korunou do země, kořeny vzhůru. Svým soudcům pak pravil: „V moji nevinu tu nikdo nevěří. Vězte, že jako já jsem prost viny, tak také větve této lípy se v zemi zachytí a kořeny se zazelenají. Tak bude po mé smrti dokázána moje nevinu a vás na duši bude tížit hřích, že jste mě nespravedlivě nechali umřít.“

Když to uslyšel purkrabí, velmi se podivil té silné víře a poradil se s ostatními. Potom pravil odsouzenému: „Nechceme si tvůj život brát na svědomí. Ať je tedy zatím vykonání práva odloženo. Stane-li se ten div, v nějž doufáš, bude značit tvou nevinu a ty dosáhneš svobody.“

Potom odvedli odsouzence opět do vězení. A hle! Po nějaké době se lipka ujala a její kořeny se oděly mladým listím. Purkrabí se na ten div přišel podívat – napočítal dvanáct kořenů, na prvním byly dva lístky, na druhém čtyři, na třetím osm a tak dál, na každém dalším vždy dvojnásob co na předešlém. Tou dobou byl také náhodou vypátrán pravý viník, a tak soudcové propustili toho, co zasadil lípu. Dodnes pak košatá lípa připomíná tento příběh.

A otázka pro pozorné čtenáře? Kolik listů napočítal celkem purkrabí na buchlovské lípě?